

SEDEF BETİL • Leylekler Aşklar Söylentiler

SEDEF BETİL Ankara'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Koleji'nden, Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nin Grafik Bölümü'nden mezun oldu. Grafik, iç dekorasyon ve renk danışmanlığı yaptı. Uzun yıllardan beri yoğun olarak sosyal sorumluluk projelerinde çalışıyor. İletişim Yayınları tarafından, 2015'te *Kısa Karanlıklar* 2017'de *Kırgınlığın Kuytusunda*, 2019'da *Parçalar ve Zerreler* adlı öykü kitapları, 2025'te *Leylekler Aşklar Söylentiler* adlı romanı yayımlandı.

İletişim Yayınları 3586 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 649

ISBN-13: 978-975-05-3868-1

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

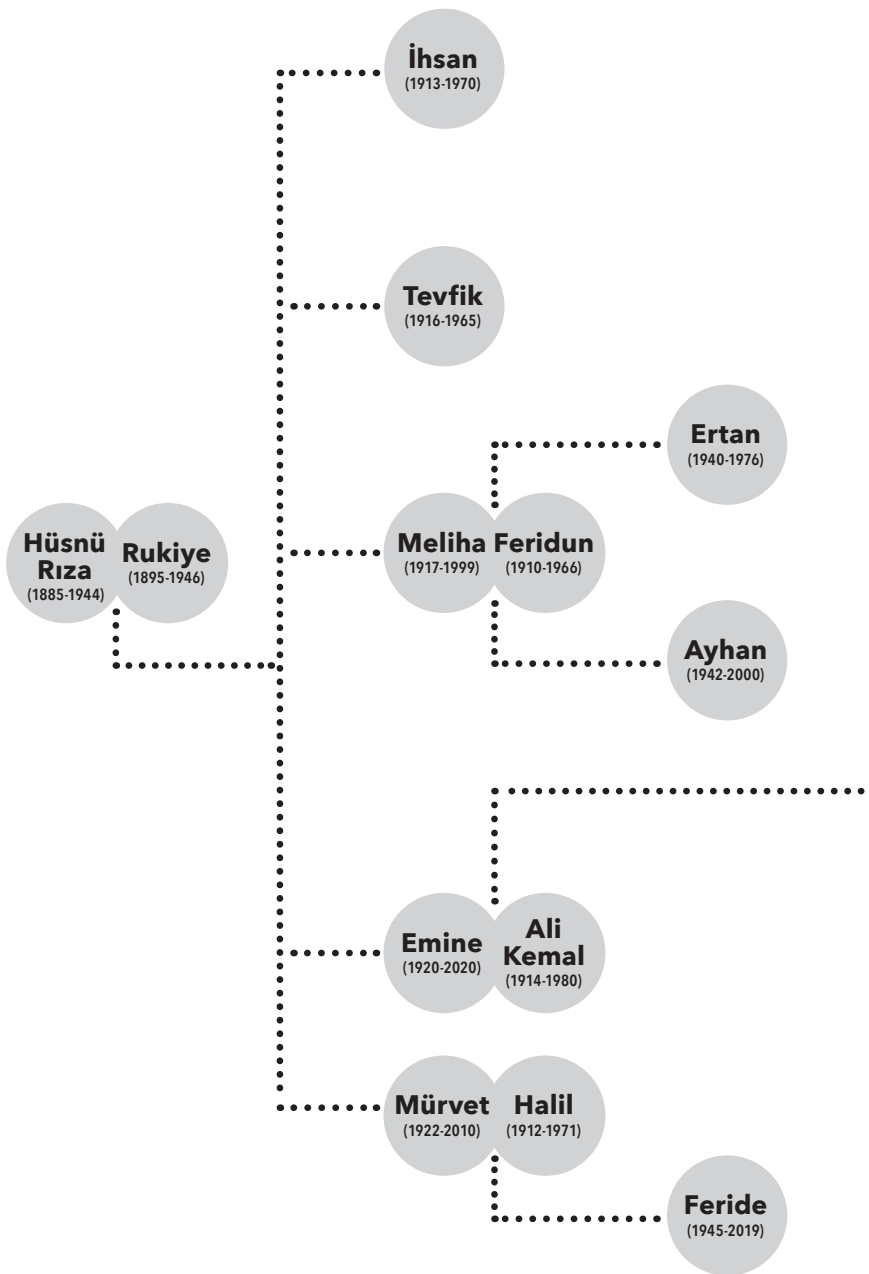
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

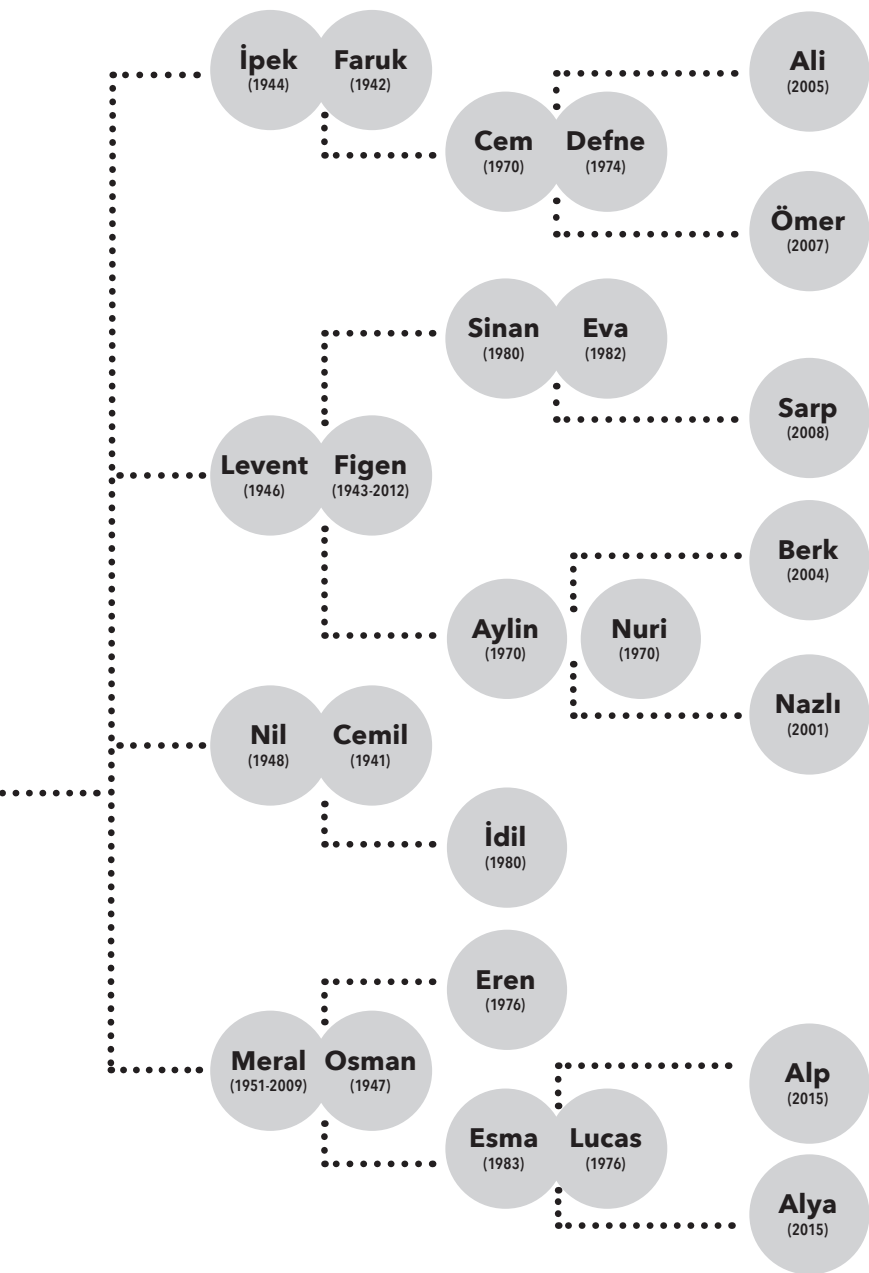
SEDEF BETİL

Leylekler Aşklar Söylentiler

Senem'e...

Leylekler

Babaanne, Emine, Erenköy, 1925 Nisan

Emine, ne yapıyorsun gece yarısı merdivenlerde, üşüteceksin. Camda kuşları bekliyorum. Haydi yatağına. Kuşları soracaktım? Kuşlar ne yapıyor diye merak ediyorum. Güvercinler uyuyordur bahçedeki kafeslerinde, karanlık ya. Onları biliyorum babaanne. Sabah bana geldiler, geldiler dedin; çok vardı hani, kalabalık uçuyorlardı. Leylekler mi? Evet, evet leylekler. Neredeler şimdi? Arkadaki koruya konmuşlardır. Sabah görmeye gidelim mi? Ama yalnız ikimiz. Pekiyi. Fırından da halka alır mısın? Tamam, seninle bir bahane buluruz. Babaanne, geldiler dedin sen, nereden geldiler? Sıcak ülkelerden. Burası sıcak değil mi? Her zaman değil. Önden erkek leylekler gelir, yuva bakarlar. Bazen eski yuvalarını bulup yerleşirler. Ardından eşleri onlara katılır, sonra da yavrularlar. Bak baban da size bu evi buldu, annen de beğendi, yerleştiniz. Haydi artık, geç oldu Emine, soruları kes, yatağına götürüyüm seni. Senin koynunda yatsam, söylemem kimseye. Sırtımı kaşır mısın, sen çok güzel kaşıyor-

sun. Babaanne? Söyle kuzum! Leylekler nerede yuva yapıyor? Yüksek yerlerde. Direklerin tepesini çok severler. Sokaktan geleni geçeni gözler, tanır; kim uslu, kim yaramaz bilirler. Kör bacalara, damlara da yuva yaparlar. Oradan da evlerin içini dinler, her şeyi duyarlar. Leylekler mi bizi dinler? Evet, biz de onları, laklaklarını. Laklak! Onların dili. Birlikte yaşarız, sonra bir bakarsın, yoklar. Gitmişler. Ne zaman, hava soğuyunca mı? Seni bilmiş. Herkesin, her şeyin zamanı var. Zamanları dolunca giderler. Ne demek “zamanı dolmak”? Buralarda işin bitince gitmek gibi. Babaanne, sen gitme ama. Hem senin çok işin var, biz büyüyene kadar, çok işin var. Tamam güzel kızım. Babaanne doğduğum günü anlatsana yine. Bu kaçınıcı, bıkmadın mı?

Beş yıl önce mart ayı. Babanın zar zor bulduğu bu eve yeni taşınmıştınız, doğumdan evvel telaş içinde yerleşmeye çalışılıyordu, ben de yardım etmek için sizde kalıyordum. Baban şehir dışındaydı. Sabaha karşı birden annenin sesine uyandım. Sabah saatin üçü. Doğuma daha bir ay vardı; telaşlandım. Hemen Selami’yi uyandırdım, ebeyi alsın gelsin diye. Ebe bir arkadaşını da getirdi, iyi ki de getirmiş, dördüncü çocuk kolay doğar demiştik ama durum hiç de öyle gitmiyordu. Her ikisi de annenin yanında, sıcak sularıyla, bezleriyle, fısıltılı sabırlarıyla hazır bekliyor ama sen bir türlü gelmiyordun. Öğlene doğru odaya gittim, annen yorgun ve bitkindi. Rengi solmuş, gözleri kızarmıştı. Pek yanında kalmadım. Ağabeylerinin ve ablanın yanına mutfığa gittim, mercimek çorbasını bitirmek için yarışıyorlardı. Tam o sıra, beklenmedik bir şey oldu. Kapının dışından sesler geldi. Evdeki yardımcıları koştu, gelenlere önce bahçe sonra da evin kapısını açtılar. Sert adımlar önce taş sonra da ahşap zeminde yankılanarak iki katın tüm odalarına ulaştı. Ağabeylerin lokmalarını yutamadı, ben bardağıma uzanmadım, evde kim varsa, hepimiz, donup kaldık. Çok mu